

Ефективне реформування вугільної галузі передбачає розподіл шахт на перспективні та неперспективні, що підлягають консервації або ліквідації; короткострокову державну підтримку галузі на часткове покриття витрат із собівартості готової товарної продукції, технічне переоснащення і реконструкцію шахт, захист навколишнього середовища; формування інститутів забезпечення інновацій у галузі та індустріальних парків на базі вугільних підприємств; орієнтацію економіки на імпорт якісного та за прийнятною ціною вугілля; розробку програми сприяння зайнятості населення у шахтарських містечках (залучення працівників до підприємницької діяльності, перепідготовку осіб для суміжних галузей промисловості).

Література.

1. Амоша О.І. Методичні рекомендації щодо розроблення програми відновлення та модернізації вугільної промисловості / О.І. Амоша, Л.Л. Стариченко, Д.Ю. Череватський, Ю.З. Драчук, О.С. Сердюк; НАН України, Ін-т економіки пром-ті. – Донецьк. – 2014. – 46 с.

2. Розвиток інституціонального середовища промислового виробництва з урахуванням галузевої специфіки / А.І. Кабанов, Л.Л. Стариченко, Д.Ю. Череватський, Ю.З. Драчук та ін., НАН України, Ін-т економіки пром-ті. – Київ. – 2015. – 136 с.

ОСОБЛИВОСТІ АДАПТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Вівденко М. А., аспірант

Науковий керівник: Мелушова І. Ю., к.е.н., доцент

Харківський державний університет харчування та торгівлі

Необхідність адаптивного управління виникла у зв'язку з нехваткою способів і підходів в управлінні підприємством, яке працює в таких умовах, як нестабільність внутрішнього та зовнішнього оточення; множина складних виробничих процесів, відсутність повного об'єму первинної інформації та її неточність.

Під адаптивною системою управління розглядають таку систему, яка має здатність пристосовуватись до мінливих внутрішніх і зовнішніх умов. За для забезпечення стабільної діяльності об'єкта управління, в такій системі здійснюється відповідний підгін організаційної структури та підсистем в загалі до змін у зовнішньому і внутрішньому оточенні.

Через нестабільність сучасного зовнішнього оточення та його негативного впливу цих змін підприємства не здатні ефективно працювати та розвиватися. Тому постає необхідність модернізації існуючих механізмів адаптування суб'єктів господарювання до динаміки зовнішнього середовища та навчити підприємство адекватно розпізнавати ці загрози. Для забезпечення переваги на ринку та стабільного функціонування вибрана система адаптації повинна бути сформована та реалізована своєчасно.

У зв'язку з цим, з'явився новий тип управління підприємством, де планування поступається імпровізації; підприємство шукає нові шляхи та керується можливостями, а не чіпляється за обмеження, розраховуючи на старий досвід.

Адаптивний менеджмент мають суттєві відмінності від традиційного. Він відзначається більшою гнучкістю і меншим підпорядкуванням правилам і нормам; прийняття рішень відбувається в процесі обговорення; чинником, на який звертають увагу під час вирішення проблем, виступає довіра; у роботі використовується творчий підхід і правила роботи формуються у вигляді принципів; завдання розподіляються між працівниками розподіляються специфікою проблем, що виникли; постійна готовність до реалізації прогресивних змін. Даний тип менеджменту вимагає внесення зміни у відносинах на підприємстві: зникає необхідність функціонального поділу праці, зростає відповідальність кожного окремо взятого співробітника за кінцевий результат. Підхід до адаптивного управління потребує підготовчої роботи. Організації розширюють участь співробітників у вирішенні проблем, викоринують функціональну відособленість, формують певний характер взаємин з іншими компаніями [1].

Отже, адаптивне управління – це не кардинальна зміна загальної системи менеджменту, а лише її доповнення та допоміжний елемент. Попри це адаптивна система управління вирішує проблеми, які виникають у всіх аспектах діяльності підприємства. Особливістю такого типу управління є його дуальний характер. З однієї сторони, ефективне управління системою не є можливим при відсутності інформації про її характеристики. З іншої сторони, можна здобувати ці прогалини безпосередньо в процесі управління, тим самим допомагаючи підприємству до оптимального стану господарювання.

Адаптивний тип управління знаходиться лише на початку свого розвитку, і в чистому виді підприємства його майже не використовують. Проте його елементи досить широке поширені, особливо в організаціях, які мають на меті пристосуватися до динамічності середовища.

Таким чином, під адаптивним управлінням пропонується розуміти таке управління зі зворотним зв'язком, під час якого ще до отримання кінцевих результатів господарювання суб'єкта відбувається моніторинг та аналіз зовнішнього середовища, де воно функціонує. Прогнозування дає змогу блоку управлінського процесу заздалегідь отримувати дані стосовно динаміки зовнішнього оточення, своєчасно вживати заходів щодо мінімізації негативного впливу чинників, формувати та впроваджувати найбільш результативні шляхи підтримки продуктивної діяльності суб'єкта, а також підвищення його конкурентоздатності.

Література.

1. Адаптивні структури управління: поняття та особливості // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/reports/management/14474/>